

Свилената пеперуда.

Когато Дѣдо Господь изпѣстрилъ перцата на птичките, махналъ на едно ангелче:

— Ей, фъркатичко!

Ангелчето дотърчало и се поклонило.

— Вземи, та измий сега блюдцата и ги нареди на лавицата!

Фъркатичкото се поклонило и подхвъркнало къмъ блюдцата. Но Дѣдо Господь го спрѣлъ.

■ Чакай! Защо да става зянь боята по блюдцата? Я иди повикай пеперудките. Ще напѣстрия и тѣхъ.

Ангелчето плѣснало крилца и отлетѣло. И ето следъ малко заприиждали пеперудките. На тумбички се спущали, покланяли се и кацали по ржцетѣ, раменетѣ и главата на Дѣдо Господь. А той ги милвалъ и имъ се усмихвалъ.

Скоро довтасало и ангелчето. Поклонило се.

— Фъркатичко — рекѣлъ Дѣдо Господь — я вземи та напѣстри ти пеперудките. Уморихъ се съ птицитѣ, та не ми се ще. Фъркатичко се поклонило и приседнало до блюдцата. Пеперудките подхвъркнали и се струпали въ скута му.

Уморенъ — Дѣдо Господь скоро задрѣмалъ.

Но най-малката пеперудка подхвъркнала и кацнала на носа му. Той се стрѣсналъ и отворилъ очи.